

broj 2 / godina 1 / februar 2005.

anarho-sindikalistički

BILTEN

Organ beogradske lokalne grupe
Sindikalne konfederacije „Anarho-sindikalistička inicijativa“
sekcije Međunarodnog udruženja radnika i radnica

ZAVAJDA ZA VLADAR!

NEĆE PROĆI

Solidarnost je naša snaga

Broj nezaposlenih u Srbiji će ove godine porasti za najmanje 21 odsto, procenjuju ekonomski stručnjaci. Tokom prošle godine povećanje cena komunalnih usluga u Beogradu je bilo više od 50 posto. Struja će od aprila poskupeti za 14 odsto. Trenutno preko pola miliona radnika i radnica u Srbiji rade „na crno“ – gazde im ne uplaćuju doprinose. Od uvođenja PDV-a, preko 40 posto proizvoda je poskupelo – i to pre svega, osnovne životne namirnice, kao što su sveže meso, sveže voće i povrće, kao i mleko. Očigledno je da su povećanjem cena ponovo pogođeni najslabiji – pogođeno je ono što se cinično naziva „minimalna potrošačka korpa“. Ponovo su napadnuti najsiromašniji radnici i radnice. Šampanjac je, sa druge strane, pojeftinio za dva posto. Čisto da se gazde ne troše suviše.

Direktor uprave carina najavljuje da će od 1. februara biti moguće unošenje robe široke potrošnje samo za lične potrebe. Drugim rečima, ono malo bude što su radnici i radnice uspevali da skrpe time što su jeftiniju robu uvozili u Srbiju i prodavali – time praveći korist svima sem državi (i sebi i drugim radnicima i radnicima koje/i su bili u prilici da nabave robu po značajno jeftinijim cenama) – će nam biti oduzeto. Nije moguće utvrditi koliki je procenat stanovništva u Srbiji preživljavao upravo zahvaljujući takvoj delatnosti – ono što je nesumnjivo je da je taj broj ogroman. Gazde su odlučile da i taj vid preživljavanja i održavanja, kakvog – takvog, dostojanstva – zavrnu. Oni kao da ne shvataju da sami sebi kopaju grob. Nastavljajući sa saterivanjem radništva u ugao, samo ubrzavaju buđenje klasne svesti i formulisanje radikalnog otpora njima i njihovim reformama.

A pri svemu tome, guverner NBS Jelašić zahteva da se zbog očuvanja stabilnosti cena kupni iznos predviđen za isplatu plata u javnom sektoru zamrzne na nivou iz 2004. godine! Naglasivši da se taj predlog odnosi na republički budžet, lokalnu samoupravu i javna preduzeća. Od oko dva miliona zaposlenih radnika i radnica preko 600.000 je zaposleno u preduzećima koja su finansirana iz tih izvora. Drugim rečima, buržoaski bandit predlaže da više od četvrtine radnica i radnika ostanu sa platama iz 2004. godine! Pri tome, kriminalac licemerno dodaje da to ne znači da se plate ne mogu povećavati – već da do povećanja može doći samo ukoliko dođe do smanjenja broja zaposlenih u tim preduzećima. I u toj izjavi jednog od vodećih sluga naših gospodara se krije cela istina kapitalizma – tu se krije cela logika na kojoj počiva ovaj truli, anti-čovečanski sistem: ideja takmičenja! Kapitalizam se bazira na tome što je u radničku klasu uveo ideju takmičenja, ideju da u društvu ne može svima da bude dobro – već da je potrebno da „najbolji“ (a zapravo, oni najpokvareniji, oni koji su spremni da druge gaze radi svog uspeha) uspeju, dok drugi mogu da se poguše u kapitalističkim govovima. I tu se krije odgovor na pitanje – kako im se suprotstaviti, kako izgraditi alternativu kapitalističkom društvu koje propada i vuče čitavo čovečanstvo sa sobom u ponor? *Solidarnost je naša snaga!* Nas će uvek biti više od njih, i ako ne budemo dozvolili da nas podele – da nas nateraju da se takmičimo jedni protiv drugih – uspećemo ne samo u pružanju žestokog otpora (otpuštanjima, smanjivanjima svih naših prava), već ćemo – kroz naše samoupravne, nehijerarhijske sindikate – postaviti i osnove budućeg društva. Društva u kome će svi raditi zajedno, za opšte dobro, i u kome će ljudi živeti svesni činjenice da svakom pojedincu može biti dobro tek onda kada je društvu u celini dobro.

I dok rade na tome kako da nas što više podele, da bi nas lakše porobili, američki kriminalci iz „US Stila“, novi vlasnici naših železara, su proglasili da su obe železare koje su pokrali – postale profitabilne krajem 2004. godine. To je još jedan od dokaza koji pokazuju da je laž da naše firme ne mogu da rade kvalitetno – ono što je potrebno nisu strani ili domaći investitori (eksploatatori) – potrebno je da zaposleni u potpunosti preuzmu kontrolu svojih preduzeća, da krenu sa samoupravnim organizovanjem rada i da, šireći talas istinskog samoupravljanja po celoj Srbiji, po celom Balkanu, naprave veliki korak ka slobodi! Balkan, a i čitav svet, je bure baruta koje čeka da eksplodira. Kapitalizam je sistem koji je otišao toliko daleko sa uništavanjem čovečanstva i prirode, da nema mogućnosti da nastavi sa svojim postojanjem još dugo – stoga je Balkan, zbog svoje geografske, istorijske, političke i svake druge osobenosti idealno mesto za otpočinjanje svetske korenite samotransformacije društva.

Štrajkovi za naša prava su delatnost u tom pravcu – radništvo Veterinarskog zavoda je uspeo da izbori pred Vrhovnim sudom Srbije pravo da ne bude privatizovano, osoblje JAT-a je štrajkovalo na različite i veoma originalne načine, železničari najvaljuju štrajkove – radništvo Srbije se budi, i ništa više neće moći da ga zaustavi.

Političarski mufljuzi nastavljaju sa raspravama o predlozima novog ustava, kao da će to na bilo koji način poboljšati naš položaj. Skupština donosi novi, „bolji“ zakon o radu. „Klatno između interesa radnika i gazda je otišlo previše na stranu gazda“, kaže ministar rada, administrator naše bede, „sada je potrebno da se to klatno uravnoteži“. To klatno je nemoguće uravnotežiti, i to je istina koju „naš“ ministar nikada neće reći. Kapitalizam se bazira na privatnom vlasništvu i odnosima koji iz njega proističu – odnosima u kojima gazde žive od rada „svojih“ radnika i radnica i svaki pokušaj nalaženja „balansa“ između radnika i gazda zapravo predstavlja pokušaj maskiranja te pljačke koja se nalazi u suštini sistema pod kojim tavorimo! Niko ne spori da će novi zakon u određenim segmentima biti napredniji od zakona koji je donela Đinđićeva vlada (što je, sa druge strane, stoti deo prava koje su radnici i radnice imali po zakonima u SFRJ), ali koliko god novi zakon donosio prednosti za radničku klasu, on neće ni pokušati, niti mu je to ikada bila namera, da ukine tu ključnu protivrečnost kapitalističkog sistema. Eksploatacija neće biti ukinuta zakonima – eksploataciju će moći da ukine samo revolucija koja će ukinuti privatno vlasništvo, princip autoriteta i eksploatacije, i koja će stvoriti društvo, slobodnog, samoupravnog i bezdržavnog komunizma – Anarhiju!

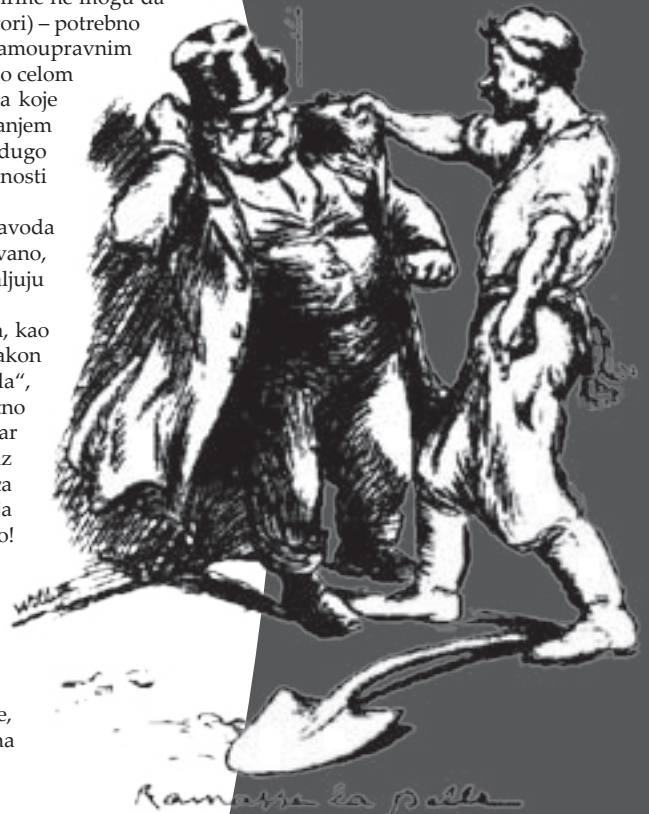
Šta je ASI?

Sindikalna konfederacija Anarho-sindikalistička inicijativa (ASI) je propagandno/borbena, anarhistička, preciznije anarho-sindikalistička, organizacija.

Borimo se za društvo koje će biti bazirano na individualnoj i kolektivnoj slobodi, ravnopravnosti, solidarnosti i međusobnoj pomoći; lišeno svih oblika represije, hijerarhije i vlasti čoveka nad čovekom. Smatramo da je za ostvarivanje naših ideja neophodno raskrstiti sa svakim oblikom autoritarnog načina organizovanja. Zbog toga se organizujemo, na našim radnim mestima, u obrazovnim ustanovama, i uopšte svim mestima na kojima smo poniženi i eksploatisani, na principima nehijerarhijske direktne demokratije.

Svet je podeljen na dve klase: klasu eksploatatora i klasu eksploatisanih, stoga su za nas neprijatelji slobode svi oni koji pokušavaju da održe ili pogoršaju takvo stanje. Boreći se za besklasno društvo borimo se protiv države - strukture čija je jedina svrha obezbeđivanje i zaštita interesa vladajuće klase, i kapitalističkih odnosa u društvu - odnosa u kojima kapitalista živi od viška vrednosti, tj. neplaćenog rada radnika i radnica. Svakako, našu borbu čini i borba protiv svih negativnih proizvoda takvog društva: svake vrste nacionalizma, diskriminacije na osnovu rase, pola ili seksualnog opredeljenja; kao i crkve - institucije koja zrači svojom konzervativnošću i mržnjom prema slobodi.

Jasno nam je da je ispunjenje naših konačnih zahteva /oslobođenje radničke klase i svih individua koje je čine, ukidanje države i kapitalističkog sistema/ potpuno suprotno interesima politikanata i gazda, stoga smo, pored svakodnevnih borbi na radnom mestu za poboljšanje uslova rada, svesni nužnosti radikalnog raskida sa ovakvim društvom i njegove revolucionarne promene.

Crne i bele cifre

- Preko 50% radno aktivnog stanovništva je nezaposleno (30% prema zvaničnim podacima).

- Tokom 2002. godine u Srbiji se ubilo preko 1500 ljudi, od toga se više od 900 obesilo, verujemo da je 2003. i 2004. bilo mnogo više samoubistava.

- U više od 60% privatizovanih preduzeća zaposlenima nisu isplaćene zaostale plate, a otpušteni nisu dobili nadoknadu.

- Polovina stanovnika Srbije očekuje da će u ovoj godini živeti gore nego u prošloj.

Direktaški vodič

Poniženja kroz koja prolazi radnik ili radnica najbolje razumeju oni koji rade. Demokracija, na kojoj je naše društvo navodno zasnovano, prestaje da važi onog trenutka kada dođeš na posao. Mi smatramo da je jedino pravično ono društvo u kome će radnici i radnice donositi sve odluke koje se tiču proizvodnje i proizvoda.

U međuvremenu, dok se ne izborimo za takvo društvo, treba da osmislimo neku strategiju kojom ćemo se boriti protiv svakodnevnog izrabljivanja - mi smatramo da je direktna akcija rešenje. Ali, šta je direktna akcija?

Najpoznatiji oblik direktne akcije je štrajk, ali oni koji rade kod privatnika i/ili u uslužnom sektoru veoma teško mogu da organizuju štrajk, budući da lako mogu biti otpušteni, a neko drugi zaposlen umesto njih. Usporavanjem radnog procesa i smanjenjem proizvodnje može se umanjiti gazdin profit, a u isto vreme dobiti plata - pritom gazda ne može da te otpusti i dovede nekog na tvoje mesto.

Direktnom akcijom sami postizemo svoje ciljeve. Direktnu akciju sprovodimo bez pomoći vladinih službenika, sindikalnih birokrata i preskupih advokata. Direktnu akciju treba primenjivati na radnom mestu, a ne van njega. Sve velike pobjede koje su radnici i radnice ostvarili u istoriji postignute su direktnom akcijom, bile su nezakonite i pod udarom policije. Primera radi, osmočasovno radno vreme, sloboda organizovanja u sindikate i pravo na štrajk su izvojevani isključivo direktnom akcijom.

Evo, dakle, primera direktne akcije:

Rad po pravilima: Naime, na skoro svakom poslu postoji gomila pravila i propisa koje radnici ne poštuju, kako bi izašli u susret šefu i završili posao na vreme. Obično postoji prećutni dogovor između radnika i uprave da se ovi propisi na spominju. Ali, šta se dešava ako se radnici bukvalno pridržavaju svih pravila i propisa? Nastaje potpuni zastoj, a radnici ne mogu biti kažnjeni ili otpušteni, jer su se držali pravila. Kada su železnice u Francuskoj nacionalizovane štrajkovi su zabranjeni. Pošto jedan francuski zakon zahteva da se inženjer uveri da je most siguran pre nego što voz pređe preko njega, a ako inženjer nije ubeđen u sigurnost mosta onda treba da se održi savetovanje celokupnog voznog osoblja. Svaki most je bio veoma detaljno pregledan i svaki put su se železničari savetovali da li da pređu preko mosta ili ne. Ovo je izazvalo potpuni kolaps železničkog saobraćaja. Austrijski poštari su se slepo pridržavali pravila da sva pošta mora biti izmerena da bi se utvrdilo koja poštanska marka treba da bude zalepljena na poštu. Nikada nisu merili pisma koja očigledno nisu dovoljno teška da bi se na njih zalepila marka za pakete, ali ovaj put su merili sva pisma, čak i telegrame. Trećeg dana još su merili pisma od prvog dana. Njihovi zahtevi su ubrzo ispunjeni.

Solidarnost: Najvažnija stvar je organizovanost. Ako jedan radnik ili radnica protestuje, šefovi će ga/je smrviti, ali ako svi ustanemo zajedno, usklađeno, šefovi će nas shvatiti ozbiljno. Oni mogu da otpuste pojednca, ali ne mogu da otpuste celu radničku klasu. Oni nas trebaju jer žive od našeg rada, ali oni nama nisu potrebni! Uspeh svih taktika koje su opisane (i koje će biti opisane) zavisi od solidarnosti i koordinacije velikog broja radnika i radnica. Pojedinačne sabotaze zadovoljavaju samo ličnu potrebu za osvetom, ali ništa neće ulepšati dan više od mase besnih radnika i radnica koje se za svoja prava bore direktnom akcijom.

I osam sati odmora...

Bioskop

Jugoslovenska kinoteka, Kosovska 11

- (27.02.) 20:30 **Đubre**
- (01.03.) 15:30 **Kosa**
- (03.03.) 15:30 **Taj mračni predmet želje**

Dom kulture studentski grad, Bulevar AVNOJ-a 179

- (16.02.) 21:00 **Evropa**

Narodni muzej, Trg Republike 1a

- (21.02.) 19:00 **Tajne pustinje Karakum** (u okviru Festivala arheološkog filma)

Sava centar, Milenija Popovića 9

Filmski festival FEST 05, (25.02.-06.03.)

- **Loše vaspitanje**
- **Dnevnik motorcikliste**

Pozorište

Bitef teatar, Skver Mire Trajlović 1

- * (10.02.) 20:00 **Sarcasticus / Rođenje virusa** (Plavo pozorište)
- * (15.02.) 20:00 **Dijalektika duše** (Plavo pozorište)

* cena za članove sindikata 150,00 dinara

Pozorište Boško Buha, Trg republike 3

- (05.02) 12:00 **Goli kralj**

Izložbe

Prirodnački muzej, Njegoševa 51

- izložba „Prinove zbirka Prirodnačkog muzeja“ otvorena tokom februara

Muzika

Sava centar, Milenija Popovića 9

- (11.02.) 20:00 Koncert grupe **Madredeus**

Nova izdanja Centra za liberterske studije

(brošure za radnički džep)

edicija: kuka i motika

Petar Kropotkin, „Anarhija“.....	100 din.
Emil Puže, „Direktna Akcija“.....	60 din.
Artur DŽ. Miler, „Kako omogućiti anarhističku revoluciju?“.....	60 din.
Komplet od tri brošure.....	150 din.
Prošlomesečni primerak Biltena.....	10 din.

(novac i adresu dostaviti redakciji ili distributeru/ki ASB-a)

Odeća današnjice - radna odeća

Moda, koja psihološki odražava svakodnevicu, navike, estetski ukus - ustupa mesto odeći za rad u raznim delatnim granama ili određenim socijalnim aktivnostima, odeći koja se može iskazati samo u procesu rada u njoj, a van realnog života ne predstavlja nikakvu samostalnu vrednost, neki posebni oblik „Umetničkog dela“.

Na odeći najveću važnost dobija njen faktorni deo (obrada materijala), tj. njena izrada. Nije dovoljno dati nacrt udobnog, dobro zamišljenog odela - treba ga i izraditi i proveriti u radu; tek tada ćemo ga videti i dobiti pravu predstavu o njemu.

Izlozi prodavnica sa uzorcima odeće na voštanim manekenima postaju prevaziđena estetika. Današnje odelo treba posmatrati u toku obavljanja delatnosti, van njega nema ni odela, kao što je i mašina besmislena van rada koji se na njoj ostvaruje.

Sva dekorativna i ukrasna strana odeće uništava se parolom *udobnost i svrsishodnost odela za datu proizvodnu funkciju*.

Ovo poslednje zahteva masovnu proveru njegove upotrebe; od zanatlijskog načina izrade treba preći na njegovu industrijsku masovnu proizvodnju.

Odelo na ovaj način gubi „ideološki“ značaj i postaje deo materijalne kulture.

Zavisnost evolucije odela od razvoja industrije nesumnjiva je; tek su se danas, upravo na ovom nivou razvoja tehnike i industrije mogli pojaviti odelo pilota, šofer, radničke zaštitne kecelje, fudbalske patike, kišne kabanice i vojnički frenč.

U organizovanju savremenog odela treba ići od zadatka prema njegovom materijalnom oblikovanju. Od oblika delatnosti kojoj je odelo namenjeno prema krojnom sistemu.

Estetske elemente treba zameniti proizvodnim procesom samog šivenja odela. Objasniću - ne kačiti na odelo ukrase, sami šavovi, neophodni u krojenju, daju formu odelu. Razotkriti krojnu šemu, sve kopče odela i dr, kao što su na mašini svi njeni spojevi jasno vidljivi. Nema više skrivenih krojačkih šavova, postoji industrijsko šivenje na mašini, što industrijalizuje izradu odela i lišava ga svih zanatlijskih tajni individualnog rada krojača.

Forma, tj. sav spoljni izgled odela, neće više biti proizvoljna forma, već će proizlaziti iz zadatih zahteva i njihove materijalne realizacije.

Savremena odeća deli se na dve grupe - radna odeća - radničko odelo, koje se razlikuje i prema profesiji i prema izradi.

S jedne strane to univerzalizuje odeću, a u isto vreme daje joj individualnu nijansu.

Primer: odelo mehaničara ima opštu postavku u krojnoj šemi - sprečiti nanošenje povreda prilikom rukovanja mašinom.

U zavisnosti od specifičnog radnog mesta - da li je odelo namenjeno mehaničaru u štampariji, na lokomotivi ili u metalurškom kombinatu, unose se individualne odlike prilikom izbora materijala i detaljizacije kroja, bez neke promene opšte šeme.

Dalje - odelo pogonskog inženjera, praktičara - zajednička karakteristika je potreba za velikim brojem džepova, ali u zavisnosti od toga da li je u pitanju šumarski, tekstilni, građevinski inženjer, avioinženjer ili inženjer metalurgije - menja se veličina, oblik i karakteristični raspored džepova na odeći.

Posebno mesto kod radne odeće zauzima specijalna odeća, sa detaljnije razrađenim specifičnim potrebama i pratećim aparaturnim delovima na odelu.

Takvo je hirurško odelo, pilotsko, radnika u fabrici kiselina, vatrogasaca, odelo za polarne ekspedicije i sl.

Sportska odeća podređena je svim osnovnim zahtevima radne odeće i modifikuje se u zavisnosti od vrste sporta - da li je u pitanju fudbal, skijanje, veslanje, boks ili fizičke vežbe.

Specifičnost svake sportske odeće ogleda se u obaveznom postojanju jasnih obeležja za raspoznavanje timova u vidu znakova, amblema ili pak same forme i boje odeće. Boja sportske odeće u datom slučaju jedan je od najvažnijih faktora, jer se sportska takmičenja odvijaju na velikom prostoru, a značajnije sportske događaje prati ogroman broj gledalaca.

Gledaocu je gotovo nemoguće da učesnike razlikuje prema kroju odeće; i sam učesnik će saigrača neuporedivo brže prepoznati po boji.

Forma sportske odeće treba da proističe iz raznih kombinacija boja. Najvažniji pak zahtev koji sportska odeća u svim vrstama sporta mora da ispuni jeste *minimum odeće, jednostavnost njenog oblačenja i nošenja*.

U ovom broju Lefa* data su tri nacrt sportske odeće za fudbalske timove:

1. Šarena odeća u tri boje (crvena, crna i siva) sa amblemom na košulji - crvenom zvezdom na grudima.
2. Jednobojna odeća (crvena) od trikotaže s velikim znakom na grudima (O.T.)
3. Prugasta odeća u dve boje - crvena i bela, bez ikakvih znakova.

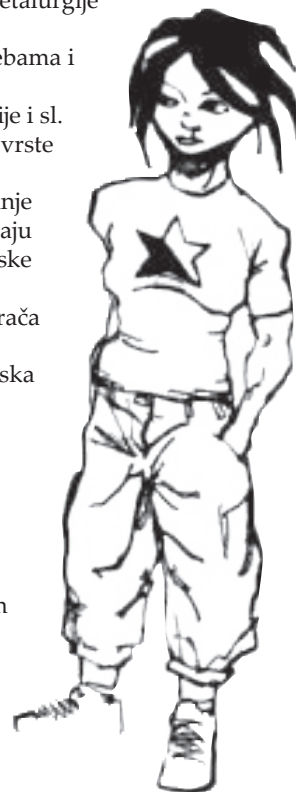
Kroj - ravna košulja bez rukava i gaćice.

U idejnom rešenju ženske košarkaške odeće prikazani su kroj i forma odeće (crna traka na gornjem delu košulje, pruge na suknji koje joj daju izgled zvona itd.)

Najveća pažnja u svim ovim slučajevima poklonjena je *jednostavnosti i izoštrenoj kombinaciji boja*.

Funkcionalni deo sportske odeće zahtevao je njihovu jednostavnost i slobodu pokreta - odatle na ovoj odeći gotovo potpuno odsustvo kopči i krajnja jednostavnost kroja.

* tekst prenet iz zbornika „Dokumenti za razumevanje ruske avangarde“, priređivač Slobodan Mijušković

Zavadi pa vladaj - NEĆE PROĆI

U Srbiji je preko milion i sedamsto hiljada ljudi nezaposleno, a ako novi zakon o radu bude usvojen broj nezaposlenih porašće na dva miliona. Radno aktivnog stanovništva ima nešto više od tri ipo miliona, dakle, uskoro će oko 60% radno aktivnih radnika i radnica biti nezaposleno.

Svakodnevno nam kao papagaji ponavljaju da visinu nadnice određuje odnos ponude i potražnje radne snage. I što više radnika i radnica otpuste nadnice će biti sve niže, a gazde i država će moći da iz rukava istresaju gomile štrajkbrehera i time razbijaju štrajkove.

Pitate se - pa dobro, majku mu, dokle ćemo trpeti tu noćnu moru buržoaske bajke zvane „poštena privatizacija“?! Trpećemo je sve dok im MI to dozvoljavamo! Sve dok se ne organizujemo u borbene anarho-sindikate, sindikate u kojima ne postoji birokratija i u kojima se sve odluke donose kolektivno, na radničkim zborovima. Tada ćemo umeti da izademo na kraj sa svom gamadi koja nas mori.

Kada štrajkujemo, štrajkovaćemo na radnom mestu – okupiraćemo ga, oko fabričkog kruga postavićemo radničke straže, i, ako pokušaju da dovedu štrajkbrehere prebićemo ih, ako pošalju privatno obezbeđenje ili policiju da nas izbaci – obračunaćemo se sa njima kako znamo i umemo. Jesmo li ljudi ili miševi? Ako smo ljudi, drugog izbora nemamo.

Ako firma propada, ako je pod stečajem, blokiramo neki bitan put, kao što su uradili borski rudari letos. Država ne obraća pažnju ako je blokiran neki sporedni put, da bi se privukla njihova pažnja tim dripcima treba zveknuti šamar u lice, blokirati prilaze Beogradu ili bitne saobraćajnice u samom gradu. Blokirati ih i držati ih pod blokadom do ispunjenja zahteva.

Kada se udruženja nezaposlenih anarho-sindikalizuju niko neće moći da za zločinački nisku nadnicu zapošljava sredovečne ljude preko omladinskih zadruga, otimajući im pri tom četvrtinu zarade, i ne plaćajući im doprinose. Ni jedan gazda neće moći da se cenka sa svakim radnikom ponaosob dajući različite plate za isti posao.

Da bi sproveli svoju zločinaku tranziciju, a zapravo otimačinu radničke imovine, prvo moraju da nas podele, jer će nas rascepkane lako pobediti. Oni se boje našeg jedinstva. Zato huškaju nezaposlene na zaposlene, govoreći nam da su interesi nezaposlenih suprotstavljeni interesima zaposlenih. To nije tačno, svi mi, obespravljani, imamo jedan, zajednički, interes – da radimo i da živimo od svog rada, dok, sa druge strane, Gazde i Država žive isključivo od našeg rada i u interesu im je da nas drže u pokornosti, razjedinjene u opštoj apatiji, a da bi tako i ostalo pokušavaju da nas podele.

Naša snaga leži u solidarnosti – ako su jednoj osobi ugrožena prava svi će stati iza nje, ako jedna firma štrakuje, svi ćemo se podići. Naša snaga leži u našem broju – lako je zastrašiti, otpustiti i šikanirati usamljenog radnika ili radnicu, ali šta će da urade kad nas bude sto, hiljadu, šta će da urade kad nas bude sto hiljada? Kada anarho-sindikalizovana udruženja nezaposlenih odbiju da budu štrajkbreheri i time izdaju klasne interese, Gazde i Država neće imati drugog izlaza osim da golom silom krenu na radništvo, tada ćemo imati adekvatan odgovor na njihovo nasilje.

Zato je potrebno stvarati anarho-sindikate i anarho-sindikalističke grupe unutar postojećih žutih sindikata, jer anarho-sindikalizam ne teži samo trenutnom poboljšanju materijalnog položaja i prava radništva, mi se uporedno sa svakodnevnom borbom na radnom mestu pripremamo za socijalnu revoluciju. Kada uspemo da organizujemo revolucionarni generalni štrajk, kada sve stane, biće to uvertira za onaj poslednji korak koji je potrebno učiniti – socijalnom revolucijom zakoraćemo u slobodarki komunizam – anarhiju.

Živelo klasno jedinstvo radničke klase!

Živela slobodarska revolucija!

Principi revolucionarnog sindikalizma

1. Revolucionarni sindikalizam, bazirajući se na klasnoj borbi, teži da ujedini sve radnike i radnice u borbene ekonomske organizacije, koje se bore za slobodu od dvostrukog jarma kapitala i države. Njegov cilj je reorganizacija društvenog života na bazi liberterskog komunizma kroz revolucionarnu akciju radničke klase. Budući da su samo ekonomske organizacije proletarijata u stanju da ostvare ovaj cilj, revolucionarni sindikalizam se obraća radnicima i radnicama kao proizvođačima, stvaralocima društvenog bogatstva, želeći da pusti korenje i da se razvije među njima, nasuprot modernim radničkim partijama, koje proglašava nesposobnim za ekonomsku reorganizaciju društva.

2. Revolucionarni sindikalizam je zakleti neprijatelj svih društvenih i ekonomskih monopola, i teži njihovom ukidanju stvaranjem ekonomskih zajednica i administrativnih organa, vođenih od strane radnica i radnika na poljima i u fabrikama, koje/i će stvoriti sistem slobodnih sovjeta bez potčinjavanja bilo kom autoritetu ili političkoj partiji, bez izuzetka. Kao alternativu politici države i partija, revolucionarni sindikalizam predlaže ekonomsku reorganizaciju proizvodnje, zamenjujući vladavinu čoveka nad čovekom administrativnim rukovođenjem poslovima. Sledstveno tome, cilj revolucionarnog sindikalizma nije osvajanje političke moći, već ukidanje svih funkcija države u životu društva. Revolucionarni sindikalizam smatra da zajedno sa nestajanjem monopola nad vlasništvom, mora nestati i monopol dominacije i da nijedan oblik države, pod bilo kojom maskom, ne može biti instrument ljudskog oslobađanja, već da će država, naprotiv, uvek stvarati nove monopole i nove privilegije.

3. Revolucionarni sindikalizam ima dvojaku ulogu: da vodi svakodnevnu revolucionarnu borbu za ekonomski, socijalni i intelektualni napredak radničke klase u okvirima današnjeg društva, i da obrazuje mase tako da budu spremne da nezavisno upravljaju procesima proizvodnje i distribucije kada dođe vreme za preuzimanje svih elemenata društvenog života. Revolucionarni sindikalizam ne prihvata ideju da se organizacija društvenog sistema baziranog isključivo na klasi proizvođača može sprovesti državnim dekretom i smatra da se do nje jedino može doći zajedničkom akcijom svih fizičkih i intelektualnih radnika i radnica, u svakoj grani industrije, radničkim samoupravljanjem, u kome je svaka grupa, fabrika ili grana industrije nezavisni član većeg ekonomskog organizma, i koje sistematski vodi proizvodnju i proces distribucije u skladu sa interesima zajednice, prema dogovorenom planu i na bazi saglasnosti.

4. Revolucionarni sindikalizam se protivi svim organizacionim tendencijama inspirisanim centralizmom države i crkve, budući da one mogu služiti jedino produžavanju života države i autoriteta, i sistematskom gušenju duha inicijative i nezavisnog mišljenja. Centralizam je veštački način organizovanja koji podčinjava takozvane niže klase onima koji tvrde da su superiorni, i tako u rukama nekolicine ostavlja poslove cele zajednice – jedinka se pretvara u robota kontrolisanih gestova i pokreta. U centralizovanoj organizaciji, dobro društva je podređeno interesima nekolicine, raznovrsnost je zamenjena uniformnošću, a lična odgovornost je zamenjena oštrm disciplinom. Sledstveno tome, revolucionarni sindikalizam zasniva svoju društvenu viziju na širokoj federalističkoj organizaciji, organizovanoj odozdo nagore, koja objedinjava sve snage u svrhu zaštite zajedničkih ideja i interesa.

5. Revolucionarni sindikalizam odbija sve parlamentarne aktivnosti i svaku kolaboraciju sa zakonodavnim telima, zato što zna da čak i najslobodniji glasački sistem ne može omogućiti nestajanje jasnih kontradiktornosti u samoj srži današnjeg društva i zato što parlamentarni sistem ima samo jedan cilj: da vladavini društvene nepravde i laži da privid legitimnosti.

6. Revolucionarni sindikalizam odbija da prizna sve političke i nacionalne granice, koje su stvorene proizvoljno, i proglašava takozvani nacionalizam samo religijom moderne države, iza koje su skriveni materijalni interesi imućnih klasa. Revolucionarni sindikalizam priznaje samo ekonomske razlike, bilo regionalne ili nacionalne, koje stvaraju hijerarhije, privilegije i sve vidove ugnjetavanja (zbog rase, pola ili bilo koje lažne ili stvarne razlike), i u duhu solidarnosti brani pravo svih ekonomskih grupa na samoopredeljenje.

7. Iz istog razloga, revolucionarni sindikalizam se bori protiv militarizma i rata. Revolucionarni sindikalizam zastupa anti-ratnu propagandu i zamenu stajaćih vojski, koje su samo instrumenti kontra-revolucije u službi kapitalizma, radničkim milicijama, koje će, tokom revolucije, biti kontrolisane od strane radničkih sindikata; on takođe traži bojkot i embargo na sve sirovine i proizvode neophodne za vođenje rata, sa izuzetkom zemalja u kojima su radnice i radnici u toku socijalne revolucije, u kom slučaju bi mi trebalo da im pomognemo u odbrani revolucije. Na kraju, revolucionarni sindikalizam predlaže preventivni i revolucionarni generalni štrajk kao način za suprotstavljanje ratu i militarizmu.

8. Revolucionarni sindikalizam razume potrebu za proizvodnjom koja neće štetiti životnoj okolini. On pokušava da smanji upotrebu neobnovljivih resursa i koristi, kada god je to moguće, obnovljive alternative. On ne priznaje neznanje kao izvor današnje krize životne okoline, već žed za zaradom. Kapitalistička proizvodnja nije u stanju da zaštiti okolinu i uvek traži način da umanjí troškove da bi došla do većih zarada koje joj omogućavaju da preživi. Jednom reči, svetska kriza prouzrokovana dugovanjima je toliko ubrzala usmeravanje na komercijalnu poljoprivredu, da je to ugrozilo zemljoradnju u svrhu dobijanja nasušnih namirnica. To je uslovalo uništenje tropskih šuma, glad i bolesti. Borba za spasavanje naše planete i borba za uništenje kapitalizma moraju biti ujedinjene, ili će obe propasti.

9. Revolucionarni sindikalizam podržava metode direktne akcije i pomaže i ohrabruje sve borbe koje nisu u suprotnosti sa njegovim ciljevima. Njegovi metodi borbe su: štrajkovi, bojkoti, sabotaze itd. Najdublji izraz direktne akcije jeste generalni štrajk, koji bi, sa pozicija revolucionarnog sindikalizma, takođe trebalo da bude uvod u socijalnu revoluciju.

10. Iako se revolucionarni sindikalizam protivi svakom uređenju, on shvata da će tokom odlučujućih borbi između kapitalizma današnjice i slobodnog komunizma sutrašnjice izbijati izuzetno žestoki i nasilni sukobi. Sledstveno tome, on prihvata da nasilje može biti upotrebljeno kao sredstvo u odbrani od nasilnih metoda vladajuće klase tokom borbi koje vode eksproprijaciji zemlje i sredstava za proizvodnju od strane revolucionarne populacije. Kako ova eksproprijacija može biti uspešno započeta i izvedena samo uz direktno učesće radničkih revolucionarno-ekonomskih organizacija, i odbrana revolucije takođe mora biti zadatak ovih ekonomskih organizacija, a ne vojnih ili para-vojnih tela koja bi se razvijala nezavisno od njih.

11. Snage koje su sposobne da oslobode radničku klasu, i koje imaju stvaralačku energiju neophodnu za reorganizaciju društva na osnovama liberterskog komunizma, nalaze se samo i isključivo u ekonomskim i revolucionarnim organizacijama radničke klase.

